

Arrest

nr. 283 132 van 13 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat D. GEENS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Edo etnie en het Christelijke geloof, en op 28 januari 1990 geboren te Edo State, Nigeria. U groeide op in Benin City, samen met uw ouders en broers en zussen. U heeft uw middelbaar voltooid en was begonnen aan hogere studies (polytechnische school: fysica en chemie). In februari 2014, leerde u B. (...) kennen op school/campus. Jullie kregen een relatie, dewelke u geheim hield voor uw familie, en u raakte zwanger van hem. U kwam toen ook te weten dat B. (...) loog over zichzelf en zijn familie. Toen uw familie ontdekte dat u zwanger was, werd u uit het

ouderlijke huis gezet. U verhuisde daarop, in mei 2014, naar Lagos met B. (...). In november 2014, beviel u van een dochter R. (...). U was het slachtoffer van huiselijk geweld door uw partner B. (...).

Op een dag, midden 2016, kwam B. (...) thuis, hij pakte iets en vertrok terug. Ongeveer één uur later, kwamen er een aantal mannen naar jullie huis. Zij waren op zoek naar B. (...). U legde uit dat hij iets was komen ophalen en dan opnieuw was vertrokken en dat u niet wist waar hij was. Ze dreigden u te vermoorden als u loog. De volgende dag, kwam de buurvrouw langs om te kijken of alles in orde was. Ze vroeg u of B. (...) een crimineel was, met cults bezig was. U zei dat u dit niet wist. U had B. (...) ook al verscheidene malen proberen bellen, maar hij nam de telefoon niet op. U belde uw moeder en vertelde haar dat u in de problemen zat. Zij heeft daarop gezegd dat u terug naar (het ouderlijke) huis moest komen. Ongeveer één week later, zijn er twee mannen langsgekomen op zoek naar u, opdat u zou zeggen waar B. (...) was – u was op dat moment niet thuis. U besliste daarop van uw ouderlijke huis opnieuw te verlaten en woonde vervolgens op drie verschillende plaatsen bij familieleden. De groep kwam ondertussen nogmaals langs bij uw ouders. Ze zeiden opnieuw dat u moest zeggen waar B. (...) was. Later, toen u Nigeria reeds was ontvlucht, is de groep nogmaals langsgekomen. Ze stelden opnieuw dat u moest zeggen waar B. (...) was, en dat er de volgende keer iemand zou sterven. Vervolgens, brandde uw ouderlijke huis af – uw ouders woonden daar op dat ogenblik niet meer.

In juni 2016, heeft u Nigeria definitief verlaten. U reisde via Niger en Libië naar Italië, waar u in augustus 2016 aankwam. U reisde vervolgens verder naar Frankrijk, waar u aankwam in januari 2017. U diende daar een asielaanvraag in. In deze periode, reisde u ook regelmatig heen en weer tussen Frankrijk en België, waar u een vriend had. In januari 2020, kwam u definitief naar België. Op 24 januari 2020, diende u uw aanvraag tot internationale bescherming in.

Uw dochter R. (...) stierf tijdens uw reis (in Libië in de woestijn). U legt geen documenten voor ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door een onbekende groep naar aanleiding van uw relatie met B. (...). Hij wordt gezocht door deze groep – maar ze kunnen hem niet vinden – dus bedreigen ze u opdat u zou zeggen waar hij is. Daarnaast vreest u ook uw broers en zussen. Zij geven u de schuld van de problemen die de familie heeft ondervonden omwille van uw problemen met deze onbekende groep (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/05/2022, hierna NPO, p. 25-29).

Vooreerst, merkt het CGVS op dat **u maar weinig haast vertoond heeft om u te wenden tot de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.** U verklaart dat u arriveerde in de Schengenzone – in Italië – in augustus 2016. U verbleef in Italië van augustus 2016 tot december 2016, in een hotel en later bij vrienden en een lid van uw kerk. Ondanks dat u hier meerdere maanden verbleef, vroeg u geen internationale bescherming aan (NPO, p. 23; Verklaring DVZ d.d. 24/01/2020, hierna DVZ-V, p. 14). In januari 2017, reisde u naar Frankrijk met een vriend ('een witte man'). U stelt dat u wel asiel heeft aangevraagd in Frankrijk. Gevraagd wanneer, antwoordt u dat het in diezelfde maand, januari 2017, was (NPO, p. 23). Dit wordt echter tegengesproken door uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u pas eind februari 2017 asiel heeft aangevraagd in Frankrijk (zie administratief dossier). U verklaart over dit verzoek: "ze zeiden dat ik Dublin was en terug naar Italië moest. Ik zei dat ik geen asiel had aangevraagd daar, maar ze zeiden dat ik daar was aangekomen en ook met mijn vingerafdrukken enz. Ik heb beroep aangetekend. Ze zeiden dat ik na één jaar mocht terugkomen." Gevraagd of u dan begin januari 2018 – een jaar later – moest terugkomen, stelt u nu plotseling dat u achttien maanden moest wachten – dus

midden 2018 – en dat u daar ondertussen gewoon leefde tot u naar België kwam. Gevraagd wanneer u dan uiteindelijk naar België bent gekomen, stelt u dat het in januari 2020 was en dat u dan onmiddellijk uw asielaanvraag heeft ingediend. Maar, u geeft vervolgens wel aan dat u eerder al regelmatig in België was. Immers, u had hier een vriend en reisde heen-en-weer tussen Frankrijk en België. U stelt dat u dan in januari 2020 heeft beslist om definitief naar België te komen en internationale bescherming aan te vragen. Gevraagd of hiervoor een aanleiding was, antwoordt u: "niet echt. Ik wou gewoon hier zijn en mijn leven hier leiden." Later, nogmaals gevraagd wanneer u in Frankrijk beseftte dat uw asielaanvraag niet zou doorgaan, legt u uit: "in 2017, toen ik mijn asielaanvraag deed, zeiden ze dat ik Dublin was en dus naar Italië moest. Ik zei 'neen, want daar zijn geen jobs.' De advocaat zei dan dat ik een tijdje moest wachten, 18 maanden of 2 jaar, vooraleer ik opnieuw een aanvraag kon doen. Maar, dan waren er mensen die zeiden dat het tijdverspilling was en dat ik naar ergens anders moest gaan." Gevraagd wanneer, antwoordt u dat het u werd verteld door mensen die in het systeem zaten midden 2018 (DVZ-V, p. 14; NPO, p. 23-25). Het CGVS stelt vast dat u sinds midden 2016 in de Schengenzone aanwezig bent, doch pas in januari 2017 zich een eerste maal wendt tot de bevoegde instanties voor internationale bescherming. Deze aanvraag werd tijdelijk geschorst, omdat u in de Dublin-procedure zat. U verklaart hierover zelf – maar bent hierin ook onduidelijk, namelijk of u één jaar, dan wel anderhalf, dan wel twee jaar moest wachten – dat u midden 2018 al op de hoogte was dat uw aanvraag vruchteloos zou zijn. Doch wendde u zich pas in januari 2020 – dus anderhalf jaar later – tot de Belgische instanties voor internationale bescherming, ondanks dat u al regelmatig eerder in België was geweest. **Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Uw nalaten vormt reeds een negatieve indicatie van uw beweerde vrees.**

Uw vrees wordt nog verder ondermijnd door de twijfels die geplaatst kunnen worden bij de actualiteit ervan. Immers, per uwer verklaring, dateert het laatste incident van mei 2017 – toen het huis van uw ouders werd platgebrand (NPO, p. 28-29). U wordt dan ook gevraagd of u over concrete aanwijzingen beschikt dat deze groep nog steeds op zoek is naar u, waarop u antwoordt: "ik gebruik geen sociale media" (NPO, p. 33) – maar u heeft wel nog contact met uw ouders en zus, dewelke nog in Nigeria wonen (NPO, p. 15, 17-18). Nogmaals gevraagd, antwoordt u: "ik denk dat ze me zoeken, want ik weet niet wat B. (...) heeft gedaan. Ik weet niet wat er is gebeurd." Gevraagd waarom u dit denkt, antwoordt u: "(VZ zucht.) Ik weet het." Nogmaals gevraagd, antwoordt u: "(VZ zucht.) Deze personen blijven je gewoon zoeken. Ze geven niet op." (NPO, p. 33). **U blijkt niet in staat om één enkele aanwijzing te geven dat ze nog steeds op zoek zouden zijn naar u. Bijgevolg, kunnen er dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de actualiteit van uw vrees.**

Uw beweerde vrees en aangehaalde problemen worden echter compleet ongeloofwaardig door de grote verschillen en lacunes in de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde en de verklaringen die u op het CGVS aflegde. Bij DVZ, verklaart u het volgende over uw vrees en problemen: "in 2014, werd ik verliefd op een man genaamd B. (...). Hij was lid van een slechte bende, maar dat wist ik niet. Ik wist niet dat hij veel mensen had gedood van andere groeperingen. De mensen van deze groeperingen waren op zoek naar hem, maar hij vertrok midden 2016 uit het land. Daarom zochten de mensen naar diegene die close waren met hem. Ook van 2014 tot 2016, moest ik weglopen om niet gedood te worden. Ik weet niet wie deze mensen zijn, maar ik werd overal gevolgd door hen. Ze hebben me nooit aangesproken, maar ze hebben overal connecties. Ze kwamen vier of vijf keer naar ons huis om mij te zoeken. Maar, ik was toen al weggelopen. Ik was ook zwanger van die man, maar door de stress verloor ik de baby. In juni 2016, heb ik het land verlaten. Dat was de enige optie voor mij" (CGVS Vragenlijst d.d. 8/10/2020, hierna CGVS-V, p. 3). **Uw verklaringen voor het CGVS blijken echter allesbehalve in lijn met bovenstaande uiteenzetting.** Volgende tegenstrijdigheden werden opgemerkt.

Ten eerste, bij DVZ verklaarde u – vaagweg – dat B. (...) lid was van een slechte bende, dat hij veel mensen had gedood van andere groeperingen en dat deze groeperingen nu op zoek waren naar hem (CGVS, p. 3). Op het CGVS gevraagd naar B. (...) zijn activiteiten, antwoordt u: "zoals ik al zei, ik weet het niet. Elke keer als ik iets vroeg, zei hij: 'hustling to survive.' Zorg ik niet voor jou? Misschien deed hij handel ofzo. Ik weet het niet. Hij heeft het nooit gezegd. Soms sliep hij ook niet 's nachts." Gevraagd of u nog iets meer weet, antwoordt u 'nee.' Gevraagd naar de groep die op zoek was naar u (en B. (...)), antwoordt u – ineens en vaagweg – "één ding. In Nigeria, zijn er twee cult groepen. Ze zijn heel dodelijk. Ik dacht niet dat B. (...) dit deed. Pas na de gebeurtenissen, dacht ik dat hij misschien lid kon zijn. Als je lid bent van zo'n groep en je wil weg, dan kan je vermoord worden. Soms vechten deze groepen ook onderling. Ze vermoorden iedereen die je kent. Ze zijn heel dodelijk. Wanneer ze iets willen, gaan ze er altijd voor." Gevraagd of u denkt dat zo'n groep op zoek is naar u, antwoordt u: "ja, dat denk ik. Hij zei niet

wat hij deed. Ik heb niets gezien. Ik liep weg, want ik was bang dat ze me zouden vermoorden voor informatie. Ze willen de waarheid, dus ze zullen me mishandelen. Ik liep weg. Mijn ouders zijn hun huis kwijt." Gevraagd waarom u denkt dat het een cultgroep is die u zoekt, antwoordt u: "de mensen waren eerst in Lagos, maar dan ook in Benin City. Cultgroepen zijn overal. Ze hebben overal connecties. Ze zijn heel bekend." Gevraagd of er buiten dat ze u hebben gevonden omwille van hun connecties, nog andere redenen zijn waarom u denkt dat het een cultgroep is, antwoordt u: "ja, omdat B. (...) onduidelijk/vaag was, omdat hij 's nachts thuiskwam. Zijn activiteiten/bewegingen waren onduidelijk. Ik was achterdochtig over zijn manier van leven. Ik dacht dat het misschien kon. Ik weet het niet. Hij was altijd 'shady.' Hij had geen reguliere job." Gevraagd of u weet waarom deze groep op zoek was naar B. (...), antwoordt u 'nee.' Gevraagd of de groep dit ook niet heeft gezegd, antwoordt u opnieuw 'nee' (NPO, p. 30-31). **Naast het feit dat uw verklaring voor DVZ en het CGVS onderling sterk verschillen, moet er ook opgemerkt worden dat uw verklaring dat u gezocht wordt door een cultgroep enkel gebaseerd is op uw veronderstelling, waarvoor u geen concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt.** Immers, de loutere feiten dat ze u zouden gevonden hebben in uw ouderlijke huis én dat uw partner zich 'verdacht/shady' gedroeg, kunnen niet worden gezien als concrete aanwijzingen. Bovendien, later gevraagd hoe ze uw ouderlijke huis hebben gevonden, antwoordt u: "misschien omdat een man van zijn groep, C. (...), eens is mee geweest naar mijn vaders huis. Het was toen mijn vader me heeft buitengezet en zei dat ik hem had verraden. C. (...) is de enige dicht bij B. (...) die weet heeft van mijn vaders' huis." Gevraagd om over C. (...) – van wie u de volledige naam niet kent – te vertellen, komt u niet verder dan: "als ik naar B. (...) ging, zag ik hem daar soms. Ik zag hem ook soms in mijn hostel/campushotel. Ik zag hem als een goede vriend van B. (...), maar ken hem niet buiten dat. Ik was niet goed bevriend met hem." Later, stelt u ook nog eens: "ik belde C. (...) en legde hem alles uit dat er was gebeurd. Hij vroeg me of ik zeker was dat B. (...) niets slechts had gedaan. Ik zei dat ik het niet wist. Dat was het eerste gesprek met C. (...). Dan tijdens een tweede gesprek, vroeg hij mij of ik zeker niet wist waar B. (...) was. Hij zei dat ik iets moest zeggen en mezelf moest redden. Daarnaast, is er ook de buurvrouw. Zij was van Benin City, maar groeide op in Lagos. Ik heb haar gezegd waar ik woonde, zodat ze op bezoek kon komen na de gebeurtenissen, want het was niet ver van haar vaders huis." (NPO, p. 31-32). Er blijken dus minstens twee personen uit uw omgeving op de hoogte van uwe ouderlijke woonst. Het is dus evengoed mogelijk dat de onbekende groep bij deze mensen heeft geïnformeerd – dus niet via 'wijdverspreide connecties' van cultgroepen.

Ten tweede, waar u bij DVZ nog verklaarde dat u ook van 2014 tot 2016 moest weglopen van om niet gedood te worden en dat u overal werd gevolgd door hen (CGVS-V, p. 3), vertelt u hierover niets op het CGVS (NPO, p. 26-27). Bijkomend, verklaart u ook van mei 2014 tot midden 2016 in Lagos te hebben gewoond met B. (...) (NPO, p. 10-11) – dus niet op de vlucht. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of u voor de gebeurtenissen van midden 2016 – B. (...) die verdween en de groep die u begon te bedreigen – **ooit problemen heeft gehad of het gevoel dat er iets niet juist was, antwoordt u: "nee, ik wist alleen niet wat hij deed. Ik hoopte gewoon dat hij geen verkeerde dingen deed. Na het incident, vanaf dat punt was ik echt bang. Ik was bang dat ze zouden teruggekomen en me zouden vermoorden, omdat ik niet kon zeggen waar B. (...) was."** Gevraagd of er dus buiten dat u niet wist wat B. (...) deed, geen andere zaken waren, antwoordt u: "nee, nee. Buiten ja, wat ik eerder zei van het huiselijk geweld." (NPO, p. 30). Betreffende het huiselijk geweld, merkt het CGVS ook op dat u hiervan geen enkele melding maakte bij DVZ én u antwoordde ook 'nee' wanneer gevraagd naar andere problemen met medeburgers (CGVS, p. 3).

Ten derde, bij DVZ verklaarde u dat ze vier of vijf keer naar jullie huis kwamen om u te zoeken, maar dat u toen al was weggelopen (CGVS-V, p. 3). Op het CGVS, verklaart u echter dat ze **slechts éénmaal naar jullie huis in Lagos zijn gekomen én u was toen ook zelf aanwezig.** U wisselt in uw verklaringen ook of het twee (NPO, p. 26) dan wel drie mannen (NPO, p. 26-27) waren die langskwamen. Ze kwamen vervolgens nog **driemaal langs in uw ouderlijke huis** – éénmaal terwijl u daar nog verbleef, maar op dat ogenblik niet in het huis was, éénmaal toen u bij uw tante in Nigeria verbleef, en de laatste keer toen u al in Libië was. Daarna is het huis van uw ouders platgebrand – zij woonden daar op dat ogenblik al niet meer (NPO, p. 17, 26-29). Betreffende dit laatste incident, is het an sich al opmerkelijk dat u hiervan geen melding heeft gemaakt in uw CGVS Vragenlijst interview (CGVS-V, p. 3). Het wordt echter nog ongeloofwaardiger in het licht van uw DVZ verklaringen dat uw ouders nog steeds in dit huis wonen (DVZ-V, p. 7) – dus niet, zoals op het CGVS verklaard, dat zij zijn verhuisd naar Ova in 2017, wat uw moeder u zou verteld hebben in juni 2017 (NPO, p. 13). Daarnaast, gaf u ook uw ouderlijke huis als uw eigen woonplaats op "tot mijn vertrek in 2016" (DVZ-V, p. 6) -. **Het feit dat u nalaat dit zwaarwichtig feit – u haalt bij DVZ enkel bedreigingen aan – te vermelden én dat u verklaarde dat uw ouders en uzelf daar woonachtig waren/zijn, maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit specifieke vervolgsfeit.**

Ten vierde, waar u bij DVZ verklaarde dat B. (...) midden 2016 uit het land vertrok (CGVS-V, p. 3), blijkt u op het CGVS **geheel onwetend over zijn verblijf of plannen**. U verklaart dat jullie laatste contact in april 2016 was en stelt dat u geen idee heeft waar hij nu is en of hij zelfs nog in leven is. Gevraagd of hij bij jullie laatste contact heeft gezegd waar hij naartoe ging, antwoordt u 'nee.' Gevraagd of hij de intentie had om in Lagos te blijven of om ook te vluchten, verduidelijkt u dat jullie laatste contact enkel was dat hij binnenkwam, iets nam en terug wegging (NPO, p. 21).

Ten vijfde, bij uw DVZ Verklaring, stelde u dat u geen kinderen heeft – nochtans, wordt er hier ook gevraagd naar reeds overleden kinderen (DVZ-V, p. 9). Bij uw CGVS Vragenlijst, verklaarde u dat u zwanger was, maar uw baby verloor door de stress (CGVS-V, p. 3). Op het CGVS, verklaart u echter in november 2014 te zijn **bevallen van een dochter R.** (...) (NPO, p. 26), maar dat zij is gestorven tijdens uw vlucht in de woestijn van Libië door de koude (NPO, p. 22). U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, waarop u antwoordt: "ik ben mijn kind verloren door de stress in de woestijn." U wordt er door de Protection Officer op gewezen dat u eerder in het interview had verklaard dat ze was overleden door de koude, waarop u antwoordt: "ja, dat is hetzelfde als stress. Door alles." Uw antwoordt kan bezwaarlijk als verschuiving worden gezien voor uw tegenstrijdige verklaringen op het CGVS en al helemaal niet voor de tegenstrijdigheden in vergelijking met uw verklaringen voor de DVZ.

Ten zesde, stelde u bij DVZ dat uw land ontvluchten de enige optie was voor u (CGVS-V, p. 3). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit een poging heeft ondernomen om hulp te zoeken bij de Nigeriaanse autoriteiten/ politie. U stelt dat u dit niet heeft gedaan omdat u er niet aan heeft gedacht. Ermee geconfronteerd dat het toch logischer is om eerst naar de politie te gaan, vooraleer u uw land ontvlucht, stelt u dat er geen rechtvaardigheid is, enkel corruptie. Ermee geconfronteerd dat u geen poging heeft ondernomen, dus niet kan weten dat uw poging nutteloos zou zijn, antwoordt u vaagweg: "ik zie dat er geen rechtvaardigheid is. Er worden mensen in de gevangenis vermoord. In mijn land, doet de politie niets. Er is geen rechtvaardigheid, tenzij je geld hebt." **Het CGVS benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu haar land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. **Dit is in casu bij u echter niet het geval. Immers, u stelt simpelweg dat u er niet aan heeft gedacht.** U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, merkt het CGVS op dat u in uw DVZ Verklaring **geen melding maakte van uw ex-partner B.** (...) (DVZV, p. 8). Verder, **verklaarde u ook van 2005 tot uw vertrek in 2016 in uw ouderlijke huis te hebben gewoond** (DVZ-V, p. 6). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u van midden 2014 tot midden 2016 in Lagos te hebben gewoond met B. (...). U zou vervolgens opnieuw naar uw ouderlijke huis zijn verhuisd. U blijkt echter niet consistent in wanneer dit was: april 2016 (NPO, p. 10) of mei 2016 (u verklaart dat de eerste bedreiging in mei 2016 was en dat u vervolgens naar uw ouderlijke huis terugkeerde) (NPO, p. 26). Omdat u zogezegd verder werd bedreigd in uw ouderlijke huis, verhuisde u naar familieleden, namelijk drie verschillende verblijfplaatsen en dan verliet u Nigeria definitief (NPO, p. 8-10). Opnieuw stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast in uw verklaringen. Zo verklaart u eerst dat uw laatste verblijfplaats in Onkwun was, dat u daar verbleef bij uw moeder haar zus U. (...). U kent haar volledige naam niet, enkel dat de naam van uw moeder haar vader O. (...) was. Uw tante woonde alleen (NPO, p. 4-5). Later, verklaart u opnieuw dat de derde plaats Onkwun was, dat het bij een zus van uw moeder was en dat zij alleen woonde, maar nu stelt u dat haar naam 'V. (...)' is. Gevraagd naar haar volledige naam, antwoordt u dat u haar alleen maar kent als V. (...) (NPO, p. 12).

Wegens de vele hierboven opgesomde tegenstrijdigheden kan er aan uw beweerde vrees voor een groep die op zoek zou zijn naar uw partner B. (...), geen enkel geloof meer gehecht worden. Bovendien verandert uw verhaal ad hoc, naargelang het moment in de procedure. Zoals reeds aangetoond blijkt u immers tijdens uw eerste interview voor DVZ in januari 2020, partner noch (overleden) kind vermeld te hebben en zou u tot aan uw vertrek bij uw ouders gewoond hebben, op de plek waar zij op het moment van het eerste interview nog steeds zouden wonen (DVZ-V, p. 7-9), per uw verklaringen voor DVZ in oktober 2020 had

u wel degelijk een partner, die de aanleiding tot uw vertrek heeft gevormd en van wie u zwanger was, doch wiens baby u verloor (CGVS-V, p. 3), om ten slotte in 2022 voor het CGVS te verklaren dat u het land verliet met een anderhalfjarig kind dat onderweg overleden zou zijn, nadat zowel u als uw ouders al jaren het eerdergenoemde huis zouden verlaten hebben (NPO, p. 17, 22, 26-29). Deze flagrante tegenstrijdigheden kunnen bezwaarlijk het gevolg zijn van het feit dat u op het CGVS meer details kon geven vergeleken met DVZ, zoals uw advocaat suggereert (NPO, p. 35).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van **willekeurig geweld** in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-reportnigeriasecurity-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021)) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl asSunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 2 juni 2022. Betreffende uw opmerking waarbij u uw antwoord, op de vraag "hebt u daar (tijdens het DVZ interview) in het kort alle elementen kunnen aanhalen die ertoe geleid hebben dat u uw land heeft verlaten?", simpelweg van 'ja' (NPO, p. 3) naar 'nee' (per mail d.d. 7/06/2022) verandert, kan dit enkel worden gezien als een post-factum aanpassing, waarmee geen rekening gehouden kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van:

"- Schending van artikel 3 EVRM

- Schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 vreemdelingenwet

- Schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("vluchtelingenconventie")

- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht"

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekster evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt vervolging te vrezen door een onbekende groep naar aanleiding van uw relatie met B. (...). Hij wordt gezocht door deze groep – maar ze kunnen hem niet vinden – dus bedreigen ze u opdat u zou zeggen waar hij is. Daarnaast vreest u ook uw broers en zussen. Zij geven u de schuld van de problemen die de familie heeft ondervonden omwille van uw problemen met deze onbekende groep (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 17/05/2022, hierna NPO, p. 25-29).

Vooreerst, merkt het CGVS op dat **u maar weinig haast vertoond heeft om u te wenden tot de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.** U verklaart dat u arriveerde in de Schengenzone – in Italië – in augustus 2016. U verbleef in Italië van augustus 2016 tot december 2016, in een hotel en later bij vrienden en een lid van uw kerk. Ondanks dat u hier meerdere maanden verbleef, vroeg u geen internationale bescherming aan (NPO, p. 23; Verklaring DVZ d.d. 24/01/2020, hierna DVZ-V, p. 14). In januari 2017, reisde u naar Frankrijk met een vriend ('een witte man'). U stelt dat u wel asiel heeft aangevraagd in Frankrijk. Gevraagd wanneer, antwoordt u dat het in diezelfde maand, januari 2017, was (NPO, p. 23). Dit wordt echter tegengesproken door uw administratief dossier, waaruit blijkt dat u pas eind februari 2017 asiel heeft aangevraagd in Frankrijk (zie administratief dossier). U verklaart over dit verzoek: "ze zeiden dat ik Dublin was en terug naar Italië moest. Ik zei dat ik geen asiel had aangevraagd daar, maar ze zeiden dat ik daar was aangekomen en ook met mijn vingerafdrukken enz. Ik heb beroep aangetekend. Ze zeiden dat ik na één jaar mocht terugkomen." Gevraagd of u dan begin januari 2018 – een jaar later – moest terugkomen, stelt u nu plotseling dat u achttien maanden moest wachten – dus

midden 2018 – en dat u daar ondertussen gewoon leefde tot u naar België kwam. Gevraagd wanneer u dan uiteindelijk naar België bent gekomen, stelt u dat het in januari 2020 was en dat u dan onmiddellijk uw asielaanvraag heeft ingediend. Maar, u geeft vervolgens wel aan dat u eerder al regelmatig in België was. Immers, u had hier een vriend en reisde heen-en-weer tussen Frankrijk en België. U stelt dat u dan in januari 2020 heeft beslist om definitief naar België te komen en internationale bescherming aan te vragen. Gevraagd of hiervoor een aanleiding was, antwoordt u: "niet echt. Ik wou gewoon hier zijn en mijn leven hier leiden." Later, nogmaals gevraagd wanneer u in Frankrijk beseftte dat uw asielaanvraag niet zou doorgaan, legt u uit: "in 2017, toen ik mijn asielaanvraag deed, zeiden ze dat ik Dublin was en dus naar Italië moest. Ik zei 'neen, want daar zijn geen jobs.' De advocaat zei dan dat ik een tijdje moest wachten, 18 maanden of 2 jaar, vooraleer ik opnieuw een aanvraag kon doen. Maar, dan waren er mensen die zeiden dat het tijdverspilling was en dat ik naar ergens anders moest gaan." Gevraagd wanneer, antwoordt u dat het u werd verteld door mensen die in het systeem zaten midden 2018 (DVZ-V, p. 14; NPO, p. 23-25). Het CGVS stelt vast dat u sinds midden 2016 in de Schengenzone aanwezig bent, doch pas in januari 2017 zich een eerste maal wendt tot de bevoegde instanties voor internationale bescherming. Deze aanvraag werd tijdelijk geschorst, omdat u in de Dublin-procedure zat. U verklaart hierover zelf – maar bent hierin ook onduidelijk, namelijk of u één jaar, dan wel anderhalf, dan wel twee jaar moest wachten – dat u midden 2018 al op de hoogte was dat uw aanvraag vruchteloos zou zijn. Doch wendde u zich pas in januari 2020 – dus anderhalf jaar later – tot de Belgische instanties voor internationale bescherming, ondanks dat u al regelmatig eerder in België was geweest. **Hiermee rekening houdend dienen ernstige vragen te worden gesteld betreffende uw nood aan bescherming. Van iemand die beweert te vrezen voor haar leven en fysieke integriteit, mag verwacht worden dat zij zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen. Uw nalaten vormt reeds een negatieve indicatie van uw beweerde vrees.**

Uw vrees wordt nog verder ondermijnd door de twijfels die geplaatst kunnen worden bij de actualiteit ervan. Immers, per uwer verklaring, dateert het laatste incident van mei 2017 – toen het huis van uw ouders werd platgebrand (NPO, p. 28-29). U wordt dan ook gevraagd of u over concrete aanwijzingen beschikt dat deze groep nog steeds op zoek is naar u, waarop u antwoordt: "ik gebruik geen sociale media" (NPO, p. 33) – maar u heeft wel nog contact met uw ouders en zus, dewelke nog in Nigeria wonen (NPO, p. 15, 17-18). Nogmaals gevraagd, antwoordt u: "ik denk dat ze me zoeken, want ik weet niet wat B. (...) heeft gedaan. Ik weet niet wat er is gebeurd." Gevraagd waarom u dit denkt, antwoordt u: "(VZ zucht.) Ik weet het." Nogmaals gevraagd, antwoordt u: "(VZ zucht.) Deze personen blijven je gewoon zoeken. Ze geven niet op." (NPO, p. 33). **U blijkt niet in staat om één enkele aanwijzing te geven dat ze nog steeds op zoek zouden zijn naar u. Bijgevolg, kunnen er dan ook vraagtekens geplaatst worden bij de actualiteit van uw vrees.**

Uw beweerde vrees en aangehaalde problemen worden echter compleet ongeloofwaardig door de grote verschillen en lacunes in de verklaringen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aflegde en de verklaringen die u op het CGVS aflegde. Bij DVZ, verklaart u het volgende over uw vrees en problemen: "in 2014, werd ik verliefd op een man genaamd B. (...). Hij was lid van een slechte bende, maar dat wist ik niet. Ik wist niet dat hij veel mensen had gedood van andere groeperingen. De mensen van deze groeperingen waren op zoek naar hem, maar hij vertrok midden 2016 uit het land. Daarom zochten de mensen naar diegene die close waren met hem. Ook van 2014 tot 2016, moest ik weglopen om niet gedood te worden. Ik weet niet wie deze mensen zijn, maar ik werd overal gevolgd door hen. Ze hebben me nooit aangesproken, maar ze hebben overal connecties. Ze kwamen vier of vijf keer naar ons huis om mij te zoeken. Maar, ik was toen al weggelopen. Ik was ook zwanger van die man, maar door de stress verloor ik de baby. In juni 2016, heb ik het land verlaten. Dat was de enige optie voor mij" (CGVS Vragenlijst d.d. 8/10/2020, hierna CGVS-V, p. 3). **Uw verklaringen voor het CGVS blijken echter allesbehalve in lijn met bovenstaande uiteenzetting.** Volgende tegenstrijdigheden werden opgemerkt.

Ten eerste, bij DVZ verklaarde u – vaagweg – dat B. (...) lid was van een slechte bende, dat hij veel mensen had gedood van andere groeperingen en dat deze groeperingen nu op zoek waren naar hem (CGVS, p. 3). Op het CGVS gevraagd naar B. (...) zijn activiteiten, antwoordt u: "zoals ik al zei, ik weet het niet. Elke keer als ik iets vroeg, zei hij: 'hustling to survive.' Zorg ik niet voor jou? Misschien deed hij handel ofzo. Ik weet het niet. Hij heeft het nooit gezegd. Soms sliep hij ook niet 's nachts." Gevraagd of u nog iets meer weet, antwoordt u 'nee.' Gevraagd naar de groep die op zoek was naar u (en B. (...)), antwoordt u – ineens en vaagweg – "één ding. In Nigeria, zijn er twee cult groepen. Ze zijn heel dodelijk. Ik dacht niet dat B. (...) dit deed. Pas na de gebeurtenissen, dacht ik dat hij misschien lid kon zijn. Als je lid bent van zo'n groep en je wil weg, dan kan je vermoord worden. Soms vechten deze groepen ook onderling. Ze vermoorden iedereen die je kent. Ze zijn heel dodelijk. Wanneer ze iets willen, gaan ze er altijd voor." Gevraagd of u denkt dat zo'n groep op zoek is naar u, antwoordt u: "ja, dat denk ik. Hij zei niet

wat hij deed. Ik heb niets gezien. Ik liep weg, want ik was bang dat ze me zouden vermoorden voor informatie. Ze willen de waarheid, dus ze zullen me mishandelen. Ik liep weg. Mijn ouders zijn hun huis kwijt." Gevraagd waarom u denkt dat het een cultgroep is die u zoekt, antwoordt u: "de mensen waren eerst in Lagos, maar dan ook in Benin City. Cultgroepen zijn overal. Ze hebben overal connecties. Ze zijn heel bekend." Gevraagd of er buiten dat ze u hebben gevonden omwille van hun connecties, nog andere redenen zijn waarom u denkt dat het een cultgroep is, antwoordt u: "ja, omdat B. (...) onduidelijk/vaag was, omdat hij 's nachts thuiskwam. Zijn activiteiten/bewegingen waren onduidelijk. Ik was achterdochtig over zijn manier van leven. Ik dacht dat het misschien kon. Ik weet het niet. Hij was altijd 'shady.' Hij had geen reguliere job." Gevraagd of u weet waarom deze groep op zoek was naar B. (...), antwoordt u 'nee.' Gevraagd of de groep dit ook niet heeft gezegd, antwoordt u opnieuw 'nee' (NPO, p. 30-31). **Naast het feit dat uw verklaring voor DVZ en het CGVS onderling sterk verschillen, moet er ook opgemerkt worden dat uw verklaring dat u gezocht wordt door een cultgroep enkel gebaseerd is op uw veronderstelling, waarvoor u geen concrete elementen of aanwijzingen aanbrengt.** Immers, de loutere feiten dat ze u zouden gevonden hebben in uw ouderlijke huis én dat uw partner zich 'verdacht/shady' gedroeg, kunnen niet worden gezien als concrete aanwijzingen. Bovendien, later gevraagd hoe ze uw ouderlijke huis hebben gevonden, antwoordt u: "misschien omdat een man van zijn groep, C. (...), eens is mee geweest naar mijn vaders huis. Het was toen mijn vader me heeft buitengezet en zei dat ik hem had verraden. C. (...) is de enige dicht bij B. (...) die weet heeft van mijn vaders' huis." Gevraagd om over C. (...) – van wie u de volledige naam niet kent – te vertellen, komt u niet verder dan: "als ik naar B. (...) ging, zag ik hem daar soms. Ik zag hem ook soms in mijn hostel/campushotel. Ik zag hem als een goede vriend van B. (...), maar ken hem niet buiten dat. Ik was niet goed bevriend met hem." Later, stelt u ook nog eens: "ik belde C. (...) en legde hem alles uit dat er was gebeurd. Hij vroeg me of ik zeker was dat B. (...) niets slechts had gedaan. Ik zei dat ik het niet wist. Dat was het eerste gesprek met C. (...). Dan tijdens een tweede gesprek, vroeg hij mij of ik zeker niet wist waar B. (...) was. Hij zei dat ik iets moest zeggen en mezelf moest redden. Daarnaast, is er ook de buurvrouw. Zij was van Benin City, maar groeide op in Lagos. Ik heb haar gezegd waar ik woonde, zodat ze op bezoek kon komen na de gebeurtenissen, want het was niet ver van haar vaders huis." (NPO, p. 31-32). Er blijken dus minstens twee personen uit uw omgeving op de hoogte van uwe ouderlijke woonst. Het is dus evengoed mogelijk dat de onbekende groep bij deze mensen heeft geïnformeerd – dus niet via 'wijdverspreide connecties' van cultgroepen.

Ten tweede, waar u bij DVZ nog verklaarde dat u ook van 2014 tot 2016 moest weglopen van om niet gedood te worden en dat u overal werd gevolgd door hen (CGVS-V, p. 3), vertelt u hierover niets op het CGVS (NPO, p. 26-27). Bijkomend, verklaart u ook van mei 2014 tot midden 2016 in Lagos te hebben gewoond met B. (...) (NPO, p. 10-11) – dus niet op de vlucht. Ter bevestiging door de Protection Officer gevraagd of u voor de gebeurtenissen van midden 2016 – B. (...) die verdween en de groep die u begon te bedreigen – **ooit problemen heeft gehad of het gevoel dat er iets niet juist was, antwoordt u: "nee, ik wist alleen niet wat hij deed. Ik hoopte gewoon dat hij geen verkeerde dingen deed. Na het incident, vanaf dat punt was ik echt bang. Ik was bang dat ze zouden teruggekomen en me zouden vermoorden, omdat ik niet kon zeggen waar B. (...) was."** Gevraagd of er dus buiten dat u niet wist wat B. (...) deed, geen andere zaken waren, antwoordt u: "nee, nee. Buiten ja, wat ik eerder zei van het huiselijk geweld." (NPO, p. 30). Betreffende het huiselijk geweld, merkt het CGVS ook op dat u hiervan geen enkele melding maakte bij DVZ én u antwoordde ook 'nee' wanneer gevraagd naar andere problemen met medeburgers (CGVS, p. 3).

Ten derde, bij DVZ verklaarde u dat ze vier of vijf keer naar jullie huis kwamen om u te zoeken, maar dat u toen al was weggelopen (CGVS-V, p. 3). Op het CGVS, verklaart u echter dat ze **slechts éénmaal naar jullie huis in Lagos zijn gekomen én u was toen ook zelf aanwezig.** U wisselt in uw verklaringen ook of het twee (NPO, p. 26) dan wel drie mannen (NPO, p. 26-27) waren die langskwamen. Ze kwamen vervolgens nog **driemaal langs in uw ouderlijke huis** – éénmaal terwijl u daar nog verbleef, maar op dat ogenblik niet in het huis was, éénmaal toen u bij uw tante in Nigeria verbleef, en de laatste keer toen u al in Libië was. Daarna is het huis van uw ouders platgebrand – zij woonden daar op dat ogenblik al niet meer (NPO, p. 17, 26-29). Betreffende dit laatste incident, is het an sich al opmerkelijk dat u hiervan geen melding heeft gemaakt in uw CGVS Vragenlijst interview (CGVS-V, p. 3). Het wordt echter nog ongeloofwaardiger in het licht van uw DVZ verklaringen dat uw ouders nog steeds in dit huis wonen (DVZ-V, p. 7) – dus niet, zoals op het CGVS verklaard, dat zij zijn verhuisd naar Ova in 2017, wat uw moeder u zou verteld hebben in juni 2017 (NPO, p. 13). Daarnaast, gaf u ook uw ouderlijke huis als uw eigen woonplaats op "tot mijn vertrek in 2016" (DVZ-V, p. 6) -. **Het feit dat u nalaat dit zwaarwichtig feit – u haalt bij DVZ enkel bedreigingen aan – te vermelden én dat u verklaarde dat uw ouders en uzelf daar woonachtig waren/zijn, maakt dat er geen geloof gehecht kan worden aan dit specifieke vervolgsfeit.**

Ten vierde, waar u bij DVZ verklaarde dat B. (...) midden 2016 uit het land vertrok (CGVS-V, p. 3), blijkt u op het CGVS **geheel onwetend over zijn verblijf of plannen**. U verklaart dat jullie laatste contact in april 2016 was en stelt dat u geen idee heeft waar hij nu is en of hij zelfs nog in leven is. Gevraagd of hij bij jullie laatste contact heeft gezegd waar hij naartoe ging, antwoordt u 'nee.' Gevraagd of hij de intentie had om in Lagos te blijven of om ook te vluchten, verduidelijkt u dat jullie laatste contact enkel was dat hij binnenkwam, iets nam en terug wegging (NPO, p. 21).

Ten vijfde, bij uw DVZ Verklaring, stelde u dat u geen kinderen heeft – nochtans, wordt er hier ook gevraagd naar reeds overleden kinderen (DVZ-V, p. 9). Bij uw CGVS Vragenlijst, verklaarde u dat u zwanger was, maar uw baby verloor door de stress (CGVS-V, p. 3). Op het CGVS, verklaart u echter in november 2014 te zijn **bevallen van een dochter R.** (...) (NPO, p. 26), maar dat zij is gestorven tijdens uw vlucht in de woestijn van Libië door de koude (NPO, p. 22). U werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, waarop u antwoordt: "ik ben mijn kind verloren door de stress in de woestijn." U wordt er door de Protection Officer op gewezen dat u eerder in het interview had verklaard dat ze was overleden door de koude, waarop u antwoordt: "ja, dat is hetzelfde als stress. Door alles." Uw antwoordt kan bezwaarlijk als verschoning worden gezien voor uw tegenstrijdige verklaringen op het CGVS en al helemaal niet voor de tegenstrijdigheden in vergelijking met uw verklaringen voor de DVZ.

Ten zesde, stelde u bij DVZ dat uw land ontvluchten de enige optie was voor u (CGVS-V, p. 3). Echter, uit uw verklaringen blijkt dat u nooit een poging heeft ondernomen om hulp te zoeken bij de Nigeriaanse autoriteiten/ politie. U stelt dat u dit niet heeft gedaan omdat u er niet aan heeft gedacht. Ermee geconfronteerd dat het toch logischer is om eerst naar de politie te gaan, vooraleer u uw land ontvlucht, stelt u dat er geen rechtvaardigheid is, enkel corruptie. Ermee geconfronteerd dat u geen poging heeft ondernomen, dus niet kan weten dat uw poging nutteloos zou zijn, antwoordt u vaagweg: "ik zie dat er geen rechtvaardigheid is. Er worden mensen in de gevangenis vermoord. In mijn land, doet de politie niets. Er is geen rechtvaardigheid, tenzij je geld hebt." **Het CGVS benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming.** Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van haar land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu haar land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat zij alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. **Dit is in casu bij u echter niet het geval. Immers, u stelt simpelweg dat u er niet aan heeft gedacht.** U kan derhalve bezwaarlijk ernstig voorhouden dat de autoriteiten in uw land van herkomst niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot uw problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot, merkt het CGVS op dat u in uw DVZ Verklaring **geen melding maakte van uw ex-partner B.** (...) (DVZV, p. 8). Verder, **verklaarde u ook van 2005 tot uw vertrek in 2016 in uw ouderlijke huis te hebben gewoond** (DVZ-V, p. 6). In tegenstelling, op het CGVS, verklaart u van midden 2014 tot midden 2016 in Lagos te hebben gewoond met B. (...). U zou vervolgens opnieuw naar uw ouderlijke huis zijn verhuisd. U blijkt echter niet consistent in wanneer dit was: april 2016 (NPO, p. 10) of mei 2016 (u verklaart dat de eerste bedreiging in mei 2016 was en dat u vervolgens naar uw ouderlijke huis terugkeerde) (NPO, p. 26). Omdat u zogezegd verder werd bedreigd in uw ouderlijke huis, verhuisde u naar familieleden, namelijk drie verschillende verblijfplaatsen en dan verliet u Nigeria definitief (NPO, p. 8-10). Opnieuw stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast in uw verklaringen. Zo verklaart u eerst dat uw laatste verblijfplaats in Onkwun was, dat u daar verbleef bij uw moeder haar zus U. (...). U kent haar volledige naam niet, enkel dat de naam van uw moeder haar vader O. (...) was. Uw tante woonde alleen (NPO, p. 4-5). Later, verklaart u opnieuw dat de derde plaats Onkwun was, dat het bij een zus van uw moeder was en dat zij alleen woonde, maar nu stelt u dat haar naam 'V. (...)' is. Gevraagd naar haar volledige naam, antwoordt u dat u haar alleen maar kent als V. (...) (NPO, p. 12).

Wegens de vele hierboven opgesomde tegenstrijdigheden kan er aan uw beweerde vrees voor een groep die op zoek zou zijn naar uw partner B. (...), geen enkel geloof meer gehecht worden. Bovendien verandert uw verhaal ad hoc, naargelang het moment in de procedure. Zoals reeds aangetoond blijkt u immers tijdens uw eerste interview voor DVZ in januari 2020, partner noch (overleden) kind vermeld te hebben en zou u tot aan uw vertrek bij uw ouders gewoond hebben, op de plek waar zij op het moment van het eerste interview nog steeds zouden wonen (DVZ-V, p. 7-9), per uw verklaringen voor DVZ in oktober 2020 had

u wel degelijk een partner, die de aanleiding tot uw vertrek heeft gevormd en van wie u zwanger was, doch wiens baby u verloor (CGVS-V, p. 3), om ten slotte in 2022 voor het CGVS te verklaren dat u het land verliet met een anderhalfjarig kind dat onderweg overleden zou zijn, nadat zowel u als uw ouders al jaren het eerdergenoemde huis zouden verlaten hebben (NPO, p. 17, 22, 26-29). Deze flagrante tegenstrijdigheden kunnen bezwaarlijk het gevolg zijn van het feit dat u op het CGVS meer details kon geven vergeleken met DVZ, zoals uw advocaat suggereert (NPO, p. 35).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van **willekeurig geweld** in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **EASO Nigeria Security Situation van juni 2021** <https://euaa.europa.eu/publications/coi-reportnigeriasecurity-situation-v11-june-2021> en de **EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021** [https:// euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021](https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021)) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl asSunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De **overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja** zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. **Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.** U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, kan worden vastgesteld."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en de redenen waarom zij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoonbaar dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoekster geeft te kennen dat zij Nigeria heeft verlaten in juni 2016 en door haar vertrek de vrees kon ontlopen die zij had voor een onbekende groep en voor haar broers en zussen. Zij wijst erop dat zij uiteindelijk wel een verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk en nadien in België en dat er in de tussentijd geen direct gevaar was dat zij zou worden teruggeleid naar Nigeria omdat zij verbleef binnen haar sociaal netwerk en zich aldus in relatieve veiligheid bevond.

Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat zij reeds in augustus 2016 in Europa aangekomen is. Zij verbleef eerst enkele maanden in Italië, waar zij geen bescherming aanvroeg, reisde vervolgens door naar Frankrijk waar zij in februari 2017 asiel aanvroeg, maar werd geweigerd gelet op de Dublin-procedure. Vervolgens diende zij pas in januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten, terwijl zij zich reeds eerder meermaals op het Belgische grondgebied bevond tijdens haar bezoeken aan een vriend in België.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Vluchtelingenverdrag) of de subsidiaire bescherming inroept, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna of minstens bij het manifesteren van deze problemen bij de autoriteiten van het onthaalland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. Uit verzoeksters verklaringen blijkt overigens duidelijk dat het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming niet was ingegeven uit overmacht, maar een eigen keuze was die zij niet op afdoende wijze weet te vergoelijken.

Zowel de oprechtheid, de ernst als de geloofwaardigheid van de door verzoekster ten berde gebrachte problemen, vrees en nood aan internationale bescherming worden op manifeste wijze ondermijnd door het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden wijt verzoekster in eerste instantie aan het feit dat de gebeurtenissen van lang geleden dateren. Door te wijzen op het verloop van tijd tussen haar beweerde problemen en haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden geenszins weerleggen noch verklaren. Van een asielzoeker kan immers worden verwacht dat hij belangrijke gebeurtenissen coherent kan beschrijven, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. In dit opzicht kan dan ook van verzoekster worden verwacht dat zij minstens coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de groep waartoe haar partner behoorde en waarvoor zij meent thans nood te hebben aan internationale bescherming.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoekster namelijk dat ze niet wist dat haar vriend B. *“veel mensen had gedood van andere groeperingen”* (vragenlijst, vraag 3.5). Echter wanneer haar tijdens het persoonlijk onderhoud door de *protection officer* gevraagd wordt of ze iets weet van zijn betrokkenheid bij cultgroeperingen antwoordt ze enkel dat ze denkt dat hij hier eventueel lid van was omdat hij soms *“shady”* deed en 's nachts weg was (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 31). Verzoekster kan geen enkele concrete reden geven waarom ze vermoedt dat B. lid zou zijn van zulke groepering. In het verzoekschrift wijst ze erop dat zij slechts beperkte kennis heeft over deze groepering en dat ze daardoor geen concrete elementen hierover kan aanbrengen. Dit is dan ook geen dienstig verweer om haar onwetendheid te verklaren.

Waar verzoekster in het verzoekschrift met betrekking tot het geheel aan tegenstrijdigheden in de bestreden beslissing aanvoert dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud hierover verduidelijking heeft gegeven en dat deze toelichting volstaat om duidelijk te maken welke vrees zij heeft, kan zij ook niet overtuigen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat niet duidelijk is op welke toelichting verzoekster doelt. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekster erop werd gewezen dat er veel verschillen waren in haar verklaringen van de Dienst Vreemdelingenzaken met deze van op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarna zij enkel verklaarde dat zij haar kind verloren was door de stress in de woestijn en dat ze “daar” zei dat zij dacht dat B. lid was van een bende. Dit kan dan ook bezwaarlijk volstaan om de voormelde pertinente tegenstrijdigheden in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeksters verklaringen vinden hun steun in het administratief dossier en worden door haar op geen enkele wijze verduidelijkt of weerlegt.

Waar verzoekster stelt dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman, zij volledig op zichzelf aangewezen was en de taal niet spreekt en dat zij volledig afhankelijk was van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat het interview er in het Engels verliep, een taal waarvan zij uitdrukkelijk heeft aangegeven deze voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot mijn vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (Verklaring betreffende procedure).

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij voor de instanties belast met het onderzoek naar haar verzoek om internationale bescherming in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. De feiten die de aanleiding vormen voor haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek, moeten op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze worden weergegeven in iedere fase van het onderzoek. Dit geldt tevens tijdens een interview zonder bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Hoe dan ook toont verzoekster niet *in concreto* aan op welke wijze de bijstand van een advocaat een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij het verslag, nadat het haar werd voorgelezen in het Engels, heeft ondertekend voor goedkeuring zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen. Ook tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wanneer zij uitdrukkelijk bevraagd werd over het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maakte verzoekster geen melding van enige problemen.

Daarenboven betreffen de vastgestelde tegenstrijdigheden de kernelementen van haar relaas, waardoor redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoekster deze elementen correct en eenduidig kan weergeven. Een groot deel van deze tegenstrijdige verklaringen konden bovendien worden teruggevonden in het spontaan relaas van de feiten op de Dienst Vreemdelingenzaken in antwoord op de vraag om een kort overzicht te geven van de feiten die de aanleiding waren om het land van herkomst te verlaten. De Raad stelt ook vast dat verzoekster de naam van haar ex-partner en het bestaan van een overleden kind niet vermeldde wanneer zij haar verklaring aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Het algemene betoog dat haar op de Dienst Vreemdelingenzaken vragen werden gesteld en dat zij hierop naar best vermogen heeft geantwoord en haar duidelijk werd gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet volstaan ter verklaring van de talrijke tegenstrijdigheden.

Het feit dat verzoekster het element waarop zij thans haar asielaanvraag steunt, zijnde haar ex-partner, niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet overigens afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Verzoekster slaagt er niet in de hoger geciteerde concrete motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeksters verklaringen zijn zoals afdoende blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing doorspekt met tegenstrijdigheden die zij niet kan verklaren of weerleggen waardoor er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster voorgehouden vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Verzoekster slaagt er aldus geenszins in haar nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Het louter verwijzen naar het gegeven dat haar vrees nog actueel is doordat de groep waartoe haar ex-partner behoorde haar niet met rust zal laten en zij ook na haar vertrek nog gezocht werd samen met de argumentatie dat zij geen beroep kan doen op de bescherming van de nationale autoriteiten omdat deze

bescherming niet effectief is gelet op de corruptie aanwezig in het justitiële apparaat volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebrek

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de deelstaat Edo geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de vernoemde deelstaat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Met het louter verwijzen naar de “*actuele gekende situatie*” in Nigeria betwist verzoekster deze motivering niet. Zij brengt ook geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.5. Verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF